

LAUD'ARS

PRIMAVERA

2024

SANT JORDI

Concert de Sant Jordi, recitant la música i cantant la paraula

Orquestra Laud'Ars

Direcció: Albert Torrebella

solista a determinar

Musica notturna delle strade di Madrid 15' L. Boccherini (1743-1805)
Campanes de l'Ave Maria, el tambor dels soldats, minuet dels cecs, el rosari, Pasacalle, tambors de retirada, Ritirata

Suite espanyola n.1, Op. 47 5' Isaac Albéniz (1860-1909)
Cádiz

Canciones negras 6' X. Montsalvatge (1912-2002)
I. Cuba dentro de un piano (Alberti), II. Punto de Habanera (Luján)

Mare vull ser pescador 4' Antònia Vilàs (1926-2013)

Vistes al Mar 12' E. Toldrà (1895-1962)
I. La Ginesta, II. Nocturn

La Rosa als Llavis i altres cançons 7' E. Toldrà (1895-1962)
Cançó de comiat (Garcés), Canticel (Carner), Visca l'Amor (Salvat-Papasseit)

Juny 5' J. Garreta (1875-1925)

Poemari

Seguit de les Vistes al Mar (1907)

Joan Maragall

I. La Ginesta

La ginesta altre vegada,
la ginesta amb tanta olor,
és la meva enamorada
que ve al temps de la calor.

Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.

Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava
furirosa al sol rient.

Jo la prenc per la cintura:
la tisora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que el cor me n'ha dit prou.

Amb un vímet que creixia
innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.

Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a córrer avall.

II. Allà en les llunyanies

Allà en les llunyanies de la mar
s'aixecava la lluna solitària.
Un himne sense mots, acompassat,
li cantaven les ones en la platja.

El cel, tot llis i tot descolorit,
s'escoltava el cantar de les onades;
i la terra, enfosquint-se a poc a poc,
sense veu, sense vent i sense gales,
semblava submergir-se en el no-res,
davant del cel i el mar il·luminant-se
al bes de la lluna, a cada instant més clar,
i a la remor creixent de les onades.

Josep Carner (1884-1970)**Canticel (1923)**

Per una vela en el mar blau
 daria un ceptre;
 per una vela en el mar blau,
 ceptre i palau.

Per l'ala lleu d'una virtut
 mon goig daria,
 i el tros que em resta, mig romput,
 de joventut.

Per una flor de romaní
 l'amor daria;
 per una flor de romaní
 l'amor doní.

A l'ombra del lledoner (1924)**Tomàs Garcés (1901-1993)****Cançó de comiat**

Adéu, galant terra, adéu!
 Adéu-siau, vinya verda,
 flor seca del caminal,
 lledoner de bona ombreta.
 Ja no m'assec al pedrís
 ni me bressa la riera.
 Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
 són ombrejades i fresques.
 Els lledoners de la font
 han tret una fulla tendra,
 i els ceps faran bon raïm
 quan els oregi el setembre.
 Adéu, galant terra, adéu.

La Rosa als llavis (1936)**Joan Salvat-Papasseït (1894-1924)****Visca l'Amor**

Visca l'amor que m'ha donat l'amiga
 fresca i polida come un maig content!
 visca l'amor
 l'he cridada i venia
 tota era blanca com un glop de llet.

Visca l'amor que m'ha donat l'amiga
 que Ella també es delia:
 visca l'amor:
 la volia i l'he pres.

Els ceps faran bon raïm
 i llum viva les estrelles.
 Vindran les nits de l'estiu,
 la mar quieta i estesa,
 llambrant sota el cop dels remes,
 tallada per la carena.
 Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
 la tardô i la primavera,
 les boires que baixa el cim,
 el crit de les orenentes.
 I sempre el respir del mar
 i el batec de les estrelles.
 Adéu, galant terra, adéu.

Adéu, muntanya, pedrís,
 paret blanca de l'església,
 aigua clara de la font,
 plata de les oliveres,
 olor mullada dels horts,
 estrella, riera, vela.
 Adéu, galant terra, adéu!

13 bandas y 48 estrellas (1936)**Rafael Alberti (1902-1999)****Cuba dentro de un piano**

Cuando mi madre llevaba un sorbete de fresa por sombrero
 y el humo de los barcos aún era humo de habanero,
 Mulata vueltabajera
 Cádiz se adormecía entre fandangos y habaneras
 y un lorito al piano quería hacer de tenor.
 Dime dónde está la flor que el hombre tanto venera.
 Mi tío Antonio volvía con su aire de insurrecto.
 La Cabaña y el Príncipe sonaban por los patios de El Puerto.
 (Ya no brilla la Perla Azul del mar de las Antillas.
 Ya se apagó, se nos ha muerto).
 Me encontré con la bella Trinidad.
 Cuba se había perdido y ahora era verdad.
 Era verdad, no era mentira.
 Un cañonero huido llegó cantándolo en guajiras.
 La Habana se perdió. Tuvo la culpa el dinero...
 Cayó, calló el cañonero.
 Pero después, pero ¡ah! después...
 fue cuando al Sí lo hicieron YES.

s. XVIII - Néstor Luján (1922-1995)**Punto de Habanera**

La niña criolla pasa Con su miriñaque blanco.
 ¡Qué blanco!
 ¡Hola! Crespón de tu espuma;
 ¡Marineros, contempladla!
 Va mojadita de lunas
 Que le hacen su piel mulata;
 Niña no te quejes,
 Tan solo por esta tarde.
 Quisiera mandar al agua
 Que no se escape de pronto
 De la cárcel de tu falda.

Tu cuerpo encierra esta tarde
 Rumor de abrirse de dalia.
 Niña no te quejes,
 Tu cuerpo de fruta está
 Dormido en fresco brocado.
 Tu cintura vibra fina
 Con la nobleza de un látigo,
 Toda tu piel huele alegre
 A limonar y naranjo.
 Los marineros te miran
 y se te quedan mirando.
 La niña criolla pasa
 Con su miriñaque blanco.
 ¡Qué blanco!

Antònia Vilàs (1926-2013)

Mare vull ser pescador

A un poble de pescadors
entre el mar i la muntanya
una mare al seu fill
l'inculcà que fóra frare.

A dalt d'un vell monestir
un jove amb hàbit de frare
tot contemplant el blau mar,
tot contemplant el blau mar,
així a sa mare li parlà:

Mare, vull ser pescador
no m'ho privis dolça mare
ja sé amb quanta buidor
et deixà la mort del pare.

Mare, vull ser pescador
vull ser pescador i no frare
que sóc fill de pescador
i malgrat el teu dolor
jo tinc les venes salades.
Mare vull fer-me a la mar.
Mare vull fer-me a la mar
i que em bressin les onades.

A un poble de pescadors
davant la Verge del Carme
prega una mare amb fervor
veient la mar abrivada.

Prega que torni el seu fill
que marxà amb la mar en calma
i mentre resa plorant
en aquell precís instant
torna el fill i així li parla:

Mare, vull ser pescador
no m'ho privis dolça mare
ja sé amb quanta buidor
et deixà la mort del pare.

Mare, vull ser pescador
vull ser pescador i no frare
que sóc fill de pescador
i malgrat el teu dolor
jo tinc les venes salades.
Mare vull fer-me a la mar.
Mare vull fer-me a la mar
i que em bressin les onades.